

Juli, som skal være Grundlaget for Aktionen i Dag, maa jeg sige, at det var allerede et Misbrug at benytte den i dens tidligere Skikkelse. Den var ikke bestemt for andre end de internationale Repræsentanter, for os forelaa den kun til Efterretning. Men det var et dobbelt Misbrug at benytte den nu, hvor Slesvigerne selv udtrykkelig har taget Afstand fra, at den skulde komme til Regeringen og Rigsdagen. Jeg gad vide, med hvilken Ret man drager den frem her og siger: Hvis der ikke var anden Grund, skulde man i alt Fald gøre det af denne Grund. Det lader sig ikke opretholde, naar man i Slesvig har erkendt, at saaledes skulde Resolutionen ikke anvendes. Der var ogsaa to fyldestgørende Grunde, hvorfor den ikke skulde anvendes. Den ene, som vi allerede har talt en Del om, er denne, at man i Slesvig har faaet den Opfattelse, at det kunde føre til noget, Slesvigerne ikke ønskede; de frygtede Konsekvensen, de frygtede, at det skal gaa som forrige Gang, at Rømningszonen skal blive til en Afstemningszone. Den anden Grund var lige saa afgørende — Minister H. P. Hanssen hentydede dertil —, nemlig den Modtagelse, den har faaet hos dem, den var rettet til: der er allerede sket Skridt overfor de allieredes Repræsentanter, og jeg forstaar, at Svaret havde været saaledes, at det i alt Fald ikke var nogen Opmuntring til at gaa videre.

Ordføreren for Forespørgerne (N. Neergaard): Jeg skal søge at fatte mig meget kort. Ministeren kommer stadig tilbage til dette: Hvorfor skulde Forholdene i Slesvig være saa forskellige fra Forholdene alle andre Steder, at man indsætter en Bestemmelse om en Rømningszone, som ikke findes for andre Steders Vedkommende? Ministeren har netop været en af dem, der stærkest har fremhævet, at Spørgsmaalet fremkom i selve den belgiske Kommission; det var netop der, man var kommet til det Resultat, at Forholdene var særlige, og at der maatte en Rømningszone til. Man har Gang paa Gang indrømmet dette, som jeg mener, man kun ved en Fejltagelse til sidst er kommet bort fra.

Dernæst omtalte den højtærede Minister Resolutionen af 4. Juli og var fortørnet over, at vi benyttede den. Jeg forstaar denne Fortørnelse. Det er i Sandhed en Resolution, som det er meget vanskeligt for Ministeren at komme udenom. Men det kan ikke have været Meningen,

at denne Resolution skulde holdes hemmelig. Den er forebragt for de allierede og associerede Magter, den skulde have været forebragt for den internationale Kommission, den er forelagt for os i det sønderjyske Udvalg, den er forebragt Regeringen, og endelig nu til sidst, efter at man af forskellige Grunde ikke har ønsket at afsende den officielt til Regering og Rigsdag, telegraferes dens Indhold herover fra Sønderjylland og offentliggøres altsaa fuldstændig uden noget Forbehold.

Andreassen: Det forekommer mig, at denne Forhandling ikke bør gaa til Ende, uden at der lyder et hjerteligt Velkomstord til Minister H. P. Hanssen. Der er før her i Tinget fra Formandspladsen udtalt en Velkomst, ligesom Formanden i det andet høje Ting ogsaa har hilst H. P. Hanssen hjertelig velkommen. Disse to Velkomsthilsener fremkom med Reservation; det gør den ikke for mit Vedkommende. Jeg vil som den, der i adskillige Aar har levet i Nærheden af Grænsen og tidt er kommet ind i den Del af det gamle danske Land, hvor H. P. Hanssen var den første i Striden, have Lov til at sige ham hjertelig velkommen; hertil, ligesom jeg forleden sammen med mine journalistiske Kolleger var med til at byde ham velkommen. Maa jeg endvidere sige Hr. H. P. Hanssen Tak, fordi han har ført en forstandig Politik i disse alvorlige Tider, og fordi han tog Sæde i denne Regering, som kun har været ledet af det Motiv at gøre det bedste for vort Land i denne Stund. Minister H. P. Hanssen ønsker — og det ønsker jeg og mit Parti ogsaa —, at Grænsepælene mod Syd skal plantes under tilbørlig Hensyntagen til Modersmaalets Ret. Jeg fik ikke andet ud af hans Ord i Dag, end at han vilde en Grænse saaledes, at hvad der er dansk, skal være dansk, og hvad der ikke er dansk, skal ikke høre os til. Jeg tillod mig, da den ærede Ordfører for Forespørgerne anden Gang havde Ordet, at komme med en Afbrydelse. Det vil jeg have Lov til nu, da jeg har taget Ordet, nærmere at motivere. Der kom til mig en Dag nede i min Kreds en Venstremand. Han var misfornøjet med mangt og meget af det, vi foretager os her i denne Sal. Der var mange Ting, Kornloven, Dyrtidslovgivningen og meget andet, han ikke syntes om, men een Ting var han glad for, sagde han, og det var, at i den sønderjyske Sag, i det nationale Spørgsmaal stod vi Gudske lov alle enige. Jeg behøver ikke